

เทศน์อบรมฆราวาส ณ สวนแสงธรรม กรุงเทพฯ

เมื่อค่ำวันที่ ๒๒ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๕๐

ที่เหลืออยู่ในชีวิตนี้คืออำนาจความเมตตา

คราวนี้จะคราวทองคำได้เข้าสู่คลังหลวงเราเยอะ ที่ช่วยชาติคราวนี้ตั้งแต่ ๒๕๕๐ ที่บ้านเมืองจะล่มจม กระทบจิตใจมาก คราวนั้นจึงได้ประกาศออกมาว่าจะนำบรรดาพี่น้องทั้งหลาย ตั้งแต่บัดนั้นมา ๒๕๕๐ จนกระทั่งบัดนี้ก็พยายามพาพี่น้องทั้งหลาย ขวนขวายหาสิ่งที่เคยบกพร่องขาดเขินจำเป็นมานั้น เข้าสู่คลังหลวงของเรา อันดับแรกก็คือทองคำ เวลานี้เข้าสู่คลังหลวงเยอะแล้ว ดูว่าเป็น ๑๑,๖๓๗ กิโลกรัม ทองคำที่พี่น้องทั้งหลายได้ช่วยกันขวนขวายเข้าสู่คลังหลวงที่บกพร่องมากที่สุดก็เห็นประจักษ์ตา จึงได้รับกวณพี่น้องทั้งหลายเสมอ นี้ก็ยังบอกว่าตั้งอีกสักพัก ว่าจะอย่างนั้นนะ ตั้งเพื่อชาติไทยของเราเองไม่เป็นไร เอา พวกกันตั้งอีกสักพักเพื่อให้ได้ทองคำหนุนขึ้นอีก ชาติไทยของเราจะได้สว่างาม

ทองคำเป็นสำคัญมากที่สุด เพราะทองคำเป็นหัวใจของชาติ ชาติไหนก็ตามที่มีทองคำมากชาตินั้นสว่างาม เป็นที่เกรงขามของโลกทั่วๆ ไป ถ้าชาติไหนมีทองคำน้อย และไม่มีทองคำชาตินั้นเหลวไหล ไม่มีศักดิ์ศรีดีงามอะไรเลย ศักดิ์ศรีทั้งหลายไปขึ้นอยู่กับสมบัติเครื่องประดับชาตินะ เหล่านี้เป็นเครื่องประดับชาติเรา อยู่แต่ตัวเฉยๆ ก็ไม่ผิดอะไรกับสัตว์ มนุษย์เรามีคุณค่าเพราะเครื่องประดับประจำชาติมนุษย์ และศีลธรรม เป็นของสำคัญมากที่สุด

นี่ที่เราเห็นทองคำเข้ามาสู่คลังหลวงของเราไหลเข้ามาเรื่อยๆ จนกระทั่งเหลืออร่ามให้เห็นอยู่ขึ้นจากความรักชาติของเรา ความรักชาติและความสามัคคี ฟังเสียงหัวหน้า หัวหน้าคิดเป็นธรรมพาก้าวเดินอย่างไรให้เดินตามนั้น เราเป็นลูกชาวพุทธ หัวหน้าของเราคือพระพุทธเจ้า พระสงฆ์สาวก นำธรรมที่ประกาศสอนโลกอย่างถูกต้อง แม่นยำมาสั่งสอนพวกเรา ให้พยายามเดินตามธรรม เดินตามอย่างอื่นแล้วไม่ค่อยแคล้วคลาดปลอดภัย ส่วนเดินตามธรรมนี้สงบรวมเย็นเป็นลำดับ ไม่ว่าคนทุกชั้นคนจนคนมี มีธรรมในใจแล้วสมาธิเสมอกันด้วยความสงบรวมเย็น ไม่ถือเนื้อถือตัว ไม่เยอหยิ่งจองหอง คนมีธรรมในใจยอมเป็นคนวางตัวเสมอ เข้ากันได้สนิทๆ ตลอดถึงสัตว์ทั้งหลายเข้ากันได้หมด

นี่ละมนุษย์เราที่มีธรรม ถ้าไม่มีธรรมมีแต่กิเลสมักจะเยอหยิ่งจองหองพองตัวว่ามีความรู้มาก มีสมบัติเงินทองมาก นี่เป็นเครื่องเหยียบย่ำทำลายจิตใจผู้อื่นให้บอบช้ำแล้วสุดท้ายก็มาบอบช้ำที่ตัวเอง เข้ากับใครไม่ค่อยติด คนหยิ่งกว่าโลกเขาเป็นอย่างนั้น ถ้ามีธรรมในใจแล้วไปที่ไหนเข้าได้หมด นี่แหละได้พาพี่น้องทั้งหลายนำชาติเวลานี้ ซึ่ง

เป็นความจำเป็นมากที่ควรจะได้ นำ ไม่นำไม่ได้จะจริงจริง ๆ ๒๕๔๐ มองดูอะไร ๆ ไม่ว่า หัวคนหัวสัตว์จ่อลงในทะเลแห่งความล่มจม ไม่มีตัวไหนมองหน้าขึ้นฟ้าด้วยความ เจริญรุ่งเรืองเลย

ที่นี่ทำอะไร ถ้าพิจารณาหาถึงความล่มจมใครมาทำให้เมืองไทยเราล่มจม มองไปที่ไหนชาติใหญ่ชาติโตที่ไหน เขาก็ไม่เคยมาเบียดเบียนทำลายชาติไทยของเราให้ ล่มจม สุดท้ายก็คือคนไทยของเราเอง ทุกคน ๆ มีแต่ผู้สร้างความล่มจมให้เจ้าของโดย ความไม่รู้จักประมาณ ความฟุ้งเฟ้อเห่อเหิม การอยู่การกินการใช้การสอยไม่รู้จัก ประมาณ ถือความฟุ้งเฟ้อเห่อเหิมเป็นแนวหน้าก็กลายเป็นยักษ์มากินบ้านกินเมืองของ เรา สุดท้ายเมืองไทยก็จะจม นี่เกิดขึ้นเพราะคนไทยของเราทุกคนลืมนิ้ว ให้พากันจำ เอาไว้

ธรรมข้อนี้สำคัญมาก อย่าพากันลืมนิ้ว มีมากมีน้อยการเก็บรักษาให้รู้จักวิธีเก็บ วิธีรักษา การจับจ่ายให้มีเหตุมีผลพาจับจ่าย อย่าจ่ายแบบนิสัย..นิสัยนี้เป็นความฟุ้งเฟ้อ ติดตัวมาแล้วแต่ดั้งเดิม ธรรมะเป็นความรู้จักประมาณในการจับจ่ายใช้สอย การอยู่การ กินให้รู้จักประมาณ อย่าพากันลืมนิ้ว ลืมนิ้ว จะประคองตัวเอง ครอบคร้วตัวเอง ตลอด ส่วนรวมทั้งประเทศก็ได้ เพราะความรู้จักประมาณ นี่ละความรู้จักประมาณคือธรรม ถ้า รู้จักประมาณแล้วก็เป็นธรรม

ต่างคนต่างนับแต่หนึ่งถึงสองทั่วคนไทยทั้งประเทศ ๖๒-๖๓ ล้านคน เป็นคน เรียนวิชารู้จักประมาณ ปฏิบัติตามหลักวิชา ความรู้จักประมาณด้วยความพอเหมาะ พอดีทุกสิ่งทุกอย่าง แล้วทุกสิ่งทุกอย่างก็จะค่อยดีขึ้น ๆ ก็เป็นอันว่าเมืองไทยของเรา พื้นฟูเมืองตัวเอง เพราะเราเป็นคนจะทำให้บ้านเมืองของเราล่มจมเพราะความฟุ้งเฟ้อ เห่อเหิม ที่นี่ให้รู้จักประมาณ เสร็จแล้วมาแก้ไขตัดแปลงตัวเองก็กลายเป็นคนดีขึ้นมา บ้านเมืองก็มีความสงบร่มเย็นเจริญรุ่งเรือง ไม่เดือดร้อนมาก แล้วหันเข้าสู่ธรรมะ ธรรมะก็เป็นเครื่องคุ้มครองจิตใจให้มีความสงบภายในใจอีก เป็นหลายชั้นหลายภูมิ ให้ พากันนำไปปฏิบัติ

เราได้พยายามเต็มที่แล้วที่ช่วยชาติบ้านเมืองในระยะที่ว่าหัวเลี้ยวหัวต่อ ๒๕๔๐ นี้เป็นเวลาจะไปจะอยู่ ทั้งจะนิมนต์พระมากุสลา ทั้งผู้ที่ตายก็ยังหายใจแหม่ว ๆ แล้วพระ ก็มารอจะกุสลาคือปี ๒๕๔๐ นั้นละปีมันจะล่มจม จึงได้พากันฟื้นขึ้นเต็มเนื้อเต็มตัวทุก คน ๆ ทุกสิ่งทุกอย่างก็ค่อยดีขึ้น ๆ ตั้งแต่การช่วยชาติบ้านเมืองมานี้ทองคำเราก็ได้เข้าสู่ คลังหลวงแล้วตั้ง ๑๑,๖๓๗ กิโลกรัม ทองคำเราเคยได้เมื่อไรตั้งแต่ก่อน นี่ตั้งแต่เรา พร้อมหน้าพร้อมตากันชวนชวยหาสมบัติเข้าสู่คลังหลวงของเรา ก็ได้ทองคำตั้ง ๑๑,๖๓๗ กิโล

นี่ละทองคำเหล่านี้ได้มาจากบรรดาพี่น้องทั้งหลายรู้เนื้อรู้ตัว ต่างคนต่าง ขวนขวายเข้ามา หาเข้ามาเยียวยาสิ่งที่บกพร่องซึ่งกำลังขาดเงินมากเวลานี้ ก็ได้ทองคำ เข้ามาตั้งหมื่นกิโลกว่าแล้ว ส่วนดอลลาร์ไม่ได้มากนัก ดูเหมือน ๑๐ ล้านกว่า นี่เข้าคลัง หลวงแล้วนะ สำหรับทองคำเข้าทุกบาททุกสตางค์ ไม่ให้รั่วไหลไปที่ไหนมาที่ไหนเลย เราเป็นคนสั่งขาดแต่ผู้เดียว ทองคำที่ได้มามากน้อยร้อยทั้งร้อยให้เข้าคลังหลวงทั้งหมด เพราะนั่นคือหัวใจของชาติ ต้องรักษาหัวใจไว้ อย่าให้หัวใจขาด ถ้าหัวใจขาดอะไรไม่มี ความหมาย นี่ทองคำคือหัวใจของชาติให้เข้าได้

จากนั้นเงินอย่างอื่นดอลลาร์ก็ได้เพียง ๑๐ ล้าน ๒ แสนกว่า ได้เข้าสู่คลังหลวง ของเรา นอกจากนั้นยังกระจายช่วยอยู่ตลอดเวลา เงินไทยเราที่มีจำนวนเท่าไรๆ ออกช่วยชาติบ้านเมืองทั้งนั้นแหละ ดอลลาร์มีหน้าซ้ำยังถูกเงินไทยจุดลากมาช่วยที่จะ ช่วยชาติต่อไปอีก ไม่เช่นนั้นก็ไม่พอ สำหรับทองคำร้อยทั้งร้อยไม่ให้ไหลไปไหนเลย เรา เป็นคนสั่งการเอง เพราะการที่จะดำเนินอะไรๆ เราเป็นหัวหน้าเราต้องเป็นผู้คิดอ่าน ไตร่ตรองทุกอย่าง เห็นว่าเหมาะสมแล้วก็ส่งไปตามนั้นๆ แล้วดำเนินไปตามนั้นก็เป็น ความราบรื่นดีงามเรื่อย ๆ มาดังนี้ละ

เวลานี้ทองคำเราก็ได้ตั้งหมื่นกว่ากิโลแล้ว ดอลลาร์ก็ ๑๐ ล้านกว่า จากนั้นเงิน ไทยก็กระจายออกไป มาไม่นานไม่กี่วันเห็นไหมล่ะ ทางนครราชสีมา โรงพยาบาลนั่นก็มา ขอ เมื่อบานนี้ให้ไป ๕ ล้าน ๔ แสน นี่โรงพยาบาล วันนีทางเพชรบุรี ๗ ล้าน ๒ แสน โรงพยาบาลอีกเหมือนกันเกี่ยวกับเรื่องตา เราละชวนขวายมาให้ ที่เราชวนขวายมาก็คือ สมบัติเงินทองของพี่น้องทั้งหลายนั้นแหละได้มา ต่างคนต่างได้มา ต่างคนต่างช่วยกัน อุดหนุนกันไปอย่างนี้ละ จึงพอเป็นไป ที่ไหนขาดเงินก็ช่วยหนุนกันไปๆ อย่างนี้แหละ

สำหรับเราพี่น้องทั้งหลายก็ทราบแล้วว่า เราไม่เอาอะไรเลย สามโลกธาตุเรา ปล่อยวางโดยสิ้นเชิง ไม่มีอะไรเหลือภายในจิตใจ ที่เหลืออยู่ในชีวิตนี้ก็คืออำนาจแห่ง ความเมตตา มีอำนาจมากที่สุด มีเท่าไรเป็นหมดๆ ไม่มีอะไรเหลืออยู่ฝ่ามือเรา แบน เลยๆ เพื่อชาติบ้านเมืองของเรานั้นแหละ เราพยายามที่สุดเต็มกำลัง สมบัติเงินทอง ข้าวของได้มาเพราะความพยายามของพี่น้องชาวไทยรวมหัวกันด้วยความสามัคคี ก็เห็น ประจักษ์อย่างนี้แหละ ให้พยายามฟังเสียงหัวหน้า ถ้าหัวหน้ามีธรรมแล้วให้ยอมรับๆ แล้วปฏิบัติตนตาม

ที่เราเป็นหัวหน้าพี่น้องทั้งหลายนี้เราก็หาที่ต้องดิ้นเองไม่ได้ว่า ได้สั่งการสั่งงาน ที่ไหนผิดพลาดไปบ้าง ตัวเองสร้างความเศร้าหมองอะไรภายในตัวเองจะทำให้ กระทบกระเทือนแก่ส่วนรวมเราก็ไม่มี เราหมดโดยประการทั้งปวง มีแต่ความเมตตา ช่วยชาติบ้านเมือง ให้พากันอุตสาหะพยายามเดินตาม นี่ก็เดินอีกพักหนึ่ง ทองคำของเรา

ให้ได้เพิ่มขึ้นไปอีก เวลานี้ทองคำในคลังหลวงของเรามีน้อยมาก เราไปดูเอง วันไปมอบทองคำ-ดอลลาร์เป็นครั้งแรกเลยแหละ พอมอบเสร็จหัวหน้าคลังหลวงเขาก็มานิมนต์เราไปดูโดยเฉพาะ

เขาบอกว่าในคลังหลวงนี้มีผู้มาได้พบได้เห็นนี้เพียงสองท่านเท่านั้น แล้วใครบ้างละ สมเด็จพระเทพ หนึ่ง แล้วก็หลวงตานี้แหละ เขาให้เราเข้าไป ต้องมีความหมายเต็มตัวเขาจึงให้เราไปดู เราก็มองดูชอกแซกซิกแซกตลอดทั่วถึงหมด แล้วก็ไปซักถามได้เรื่องราวได้ความแล้ว ก็ออกมาประกาศให้พี่น้องชาวไทยทั้งหลายทราบเรื่องมาจนกระทั่งบัดนี้ ว่าทองคำยังมีน้อยอยู่มากทีเดียว จึงต้องอุทิศสำหรับพยายามชวนชวยให้ได้ทองคำเพิ่มเข้าไปอีก จะพอบอบอุ้มใจบ้างพอประมาณ

เราพยายามที่สุดเลย เราไม่เคยที่ว่าจะไปแตะต้องส่วนใดก็ตามในของส่วนรวม เราไม่เคยแตะ มีแต่ชวนชวยเข้ามาๆ หากทุกด้านทุกทางที่จะให้เข้าสู่ส่วนรวมได้มีความแน่นหนามั่นคง จึงขอให้พี่น้องทั้งหลายได้เห็นใจและอุทิศสำหรับพยายามดำเนินตามกันไป ความแน่นหนามั่นคงจะเป็นสมบัติของชาติไทยเราครองทั้งประเทศนั้นแหละ ไม่มีใครมาครอง ความสมบูรณ์พูนผลก็คือชาติไทยเราเป็นผู้ครองจากการชวนชวยของตัวเอง ให้พากันจำเอา ให้ไปปฏิบัติ

เราได้พยายามที่สุดแล้วในการช่วยชาติบ้านเมือง หลังๆ มานี้มีแต่การช่วยตลอด แต่ก่อนเราก็อยู่แนะนำสั่งสอนธรรมดๆ ไม่ค่อยมาก ต่อจากนั้นมาบ้านเมืองจะล่มจมก็หมุนตัวออกมาช่วยชาติบ้านเมือง เหมือนว่าจริงจังมากทีเดียว เอาจริงเอาจังมากจนกระทั่งปัจจุบันนี้ นี่ก็ขอร้องจากบรรดาพี่น้องทั้งหลายอีก เอา ให้ตั้งตัวอีกสักพักหนึ่ง เรื่องทองคำของเราในคลังหลวงยังขาดอยู่มากทีเดียว เราไปเห็นเอง นี่ก็ติดต่อกันมาโดยลำดับ ได้มาโดยลำดับๆ ก็ยังไม่พอใจ

เพราะฉะนั้นจึงขอให้พากันพร้อมเพรียงสามัคคี ด้วยความรักชาติของเราเอง ชวนชวยได้ทองคำมามากน้อยเอามารวมกันให้เข้าสู่คลังหลวงอีกสักพักหนึ่ง เราจะพอมิลงมหายใจบ้าง นี่เราไปดูเอง ส่วนดอลลาร์อะไรเงินทองอย่างอื่นเราไม่พูดละ เราพูดเฉพาะหัวใจของชาติไทยเราคือทองคำ นี่ก็ได้อุทิศสำหรับพยายาม เราไม่เอาอะไรแล้ว เราไปที่ไหนหมุนตัวๆ มีแต่การทำประโยชน์ให้โลก เราไม่เอาอะไร มีแต่ช่วยโลกทั้งนั้นๆ อายุก็ถึงขนาดนี้แล้วจะอยู่ไปอีกวัน

อยู่ไปอีกวันเราก็ไม่วิตกวิจารณ์สำหรับเราเอง แต่บรรดาพี่น้องทั้งหลายที่อาศัยเราเป็นตัวตั้งตัวตีนำหน้า จะวิตกวิจารณ์ในชีวิตของเรามากกว่าการวิตกวิจารณ์กับตัวเอง ตัวเองไม่ค่อยวิตกวิจารณ์กับตัวเองในชีวิตมากนักยิ่งกว่าจะวิตกวิจารณ์กับชีวิตของเรา ก็เวลานี้หลวงตาอายุตั้ง ๙๐ กว่าแล้วจะทนทานไปอยู่ได้นานเท่าไร ใครก็วิตก

วิจารณ์มาก เพราะฉะนั้นจึงพยายามชวนชวายนกันให้ได้ในเวลาเรามีชีวิตอยู่นี้เราก็ช่วยเติมกำลังความสามารถ เมื่อเราตายไปแล้วสมบัติเหล่านี้ก็เอาไว้สำหรับลูกหลานให้มีความแน่นหนามั่นคงสงบรมเย็นต่อไป นั่นละเรื่องราวเป็นอย่างนั้น

เรายังประกาศไว้แล้วตั้งแต่นั้น เขียนพินัยกรรมด้วยนะ เวลาเราตายสมบัติเงินทองข้าวของที่พี่น้องทั้งหลายนำมาเผาศพเรา คนตายเนาพะอยู่ในหีบศพ เราไม่คำนึงเลย คำนึงตั้งแต่สมบัติเงินทองที่พี่น้องทั้งหลายจะนำมาบริจาคเผาศพเรา เราตั้งคณะกรรมการไว้ครบถ้วน เก็บรักษาสถิติเงินทองที่มีมากน้อยนั้น รวมกันแล้วนำเงินจำนวนนี้เข้าไปซื้อทองคำเข้าสู่คลังหลวงทั้งหมด เราจะเผาด้วยไฟ อย่างอื่นเราไม่สนใจสมบัติเงินทองที่เป็นประโยชน์แก่ท่านผู้มีชีวิตอยู่ ก็คือลูกเต้าหลานไทยเราที่เหลือมีชีวิตอยู่ จะได้รับสืบทอดกันต่อไป เราจึงเขียนพินัยกรรมมอบไว้หมดแล้วตั้งแต่นั้น

เวลาเราตายเอาพินัยกรรมมาอ่านบ้าง ๆ ก็คือตัวของเราประกาศเอง เป็นอย่างนั้น เป็นอย่างอื่นไปไม่ได้ เราสั่งเรียบร้อยแล้ว เขียนพินัยกรรมเรียบร้อยแล้วด้วย เอานักกฎหมายมาตรวจทานสำรวจที่เราเขียนพินัยกรรม เป็นอันว่าสมบูรณ์แบบแล้ว เก็บไว้แล้วเวลานี้ ตายแล้วก็เอาอันนี้มาประกาศ สมบัติเหล่านี้ทั้งหมดจะซื้อทองคำเข้าสู่คลังหลวงให้หมด ให้สมเจตนาของเราที่ช่วยชาติบ้านเมืองเต็มหัวใจจนกระทั่งชีวิตขาด ส่วนใดที่จะได้ในระยะนั้น เช่นตายไปแล้วยังมีผู้มาบริจาค เอาสิ่งที่บริจาคมนี้เข้าสู่คลังหลวงอีกทีหนึ่ง วาระสุดท้ายเราก็ไป

เราไม่ได้มีการหวังเรานะ ห่วงพี่น้องทั้งหลายละ เรื่องหวังเราเราบอกตรง ๆ เราไม่หวัง เราหมดทุกสิ่งทุกอย่างแล้ว ไม่มีอะไรขัดข้องภายในจิตใจ โลงไปหมด พอหมดทุกอย่าง มีตั้งแต่ความเมตตาที่อยู่กับโลกนี้เท่านั้น ห่วงใยลูกเต้าหลานเหลนทั้งหลายกลัวจะอดอยากขาดแคลนในกาลต่อไป เราจึงชวนชวายนเวลาที่มีชีวิตอยู่ ซึ่งพอเป็นไปได้เราก็พยายามอย่างนี้แหละ ให้พากันตั้งอกตั้งใจนะ การปฏิบัติตัวเพื่อความเป็นคนดีนี้เป็นของหายาก มันมักจะหาตั้งแต่ความชั่วมาทำลายตัวเองนะ ความดีงามที่จะเป็นเครื่องส่งเสริมจิตใจให้สว่างาม และเบิกกว้างในภพชาติต่อไปที่จะเป็นสุคติโลกสวรรค์ ก้าวเดินไปด้วยอำนาจแห่งบุญแห่งกุศลไปเสวยทิพยสมบัติ ในเมืองสวรรค์ชั้นพรหมนั้นมีน้อยมาก มันจะไปเสวยตั้งแต่บาปแต่กรรมที่สร้างไว้ด้วยความคึกคะนองอยู่ในนรกอเวจีนั่นละเสียมาก ให้พากันแก้ไข

สวรรค์-นิพพานใครเป็นคนบัญญัติ หรือประกาศสอนโลกเวลานี้ หูหนวกตาบอดจากไหนมาประกาศ ก็ศาสดาองค์เอกเป็นผู้ประกาศ ใครจะไปรู้แจ้งแทงทะลุยิ่งกว่าศาสดาองค์เอกมาสอนพวกเราไว้แล้วซึ่งเป็นการถูกต้องทั้งหมด อย่าพากันข้ามนะ ข้ามหัวพระพุทธเจ้า ข้ามหัวตัวเอง ทำลายพระพุทธเจ้าก็ทำลายตัวเองนั่นละ ให้

ระมัดระวัง สิ่งใดที่ท่านสอนไว้ให้มากแล้วก็ให้กลัว สิ่งที่น่ากลัวคือความดีงามทั้งหลาย ขอให้พากันสร้างความดีงามเข้าใส่ตัวเอง ใจนี้มันไม่ตาย มันเป็นนักท่องเทียว ใจนี้คือนักท่องเทียว

ไม่เคยฉิบหาย ไม่เคยตาย ไม่เคยสูญ คือใจดวงนี้ของสัตว์แต่ละตัวๆ ละดวงๆ ไม่เคยตาย แต่เสวยเป็นนักท่องเทียว ออกจากภพนี้เข้าภพนั้น ภพนั้นเข้าภพนี้ สูงๆ ต่ำๆ มานี้ก็กัปก็กาลป์ มีแต่จิตดวงเดียวเป็นนักท่องเทียว เราสร้างความดีให้มัน มีความดีงามแล้วจะเข้าสู่สุคติโลกสวรรค์ จากนั้นถึงความพอดีพ้นจากทุกข์ได้โดยสิ้นเชิง ให้เราสร้างตามคำสอนของพระพุทธเจ้า อย่าสร้างตามความอยากของตัวเอง ถ้าสร้างตามความอยากของตัวเองนี้จะไม่เกิดประโยชน์อะไรเลย ใครก็มีแต่สร้างตามความอยากของตัวเอง ผลของมันคือพินคือไฟเผาไหม้อยู่ทั่วดินแดน มีแต่ทำตามความอยากของตัวเองมันไม่เกิดผล มันผิดหวังๆ ทั้งนั้นแหละ ถ้าสร้างตามหลักธรรมพระพุทธเจ้าจะสมหวังไปโดยลำดับ

เมืองไทยเราเป็นเมืองพุทธ อย่าลืมพระพุทธเจ้า ให้คอยฟังคำสอนของท่านเสมอ อย่าฟังตั้งแต่คำสอนของกิเลสมันอยู่ในหัวใจนี้ ใจดวงหนึ่งไม่ทราบว่ามีศาสนาของกิเลสก็ตัวก็ไม่วู้ละอยู่ในนั้น สอนลากลง ที่จะสอนให้ขึ้นไม่มี คำว่ากิเลสสอนคนให้พ้นทุกข์ไม่เคยมีตั้งแต่กาลไหนๆ มา มีแต่ธรรมเท่านั้นสอนโลกให้พ้นทุกข์ได้โดยสิ้นเชิงตลอดมาเช่นเดียวกัน ให้พากันพยายาม เราหูหนวกตาบอดก็ให้ฟังเสียงท่านผู้เฉลียวฉลาดแหลมคม คือจอมปราษฎ์ ได้แก่ศาสดาองค์เอกสอนโลกไว้แล้ว ให้พากันตั้งใจประพฤติปฏิบัติ ไม่เช่นนั้นจะพากันเสียท่าเสียทีไปเรื่อยๆ อย่างนี้แหละ

ถ้าไม่ฟังเสียงครูแล้วเสียท่าไปเรื่อยๆ ถ้าฟังเสียงครูแล้วจะสมหวังๆ ครูคือศาสดาคือธรรม กิเลสเป็นครูอย่างลึกลับภายในใจ กระชิบกระชาบลากลงๆ แล้วจมไปๆ ตามมันมีจำนวนมากนะ ส่วนที่จะขึ้นไปตามพระพุทธเจ้าสอนมีน้อยมากทีเดียว ให้พากันฟังคำสอนของพระพุทธเจ้าจะได้สงบรวมเย็น อยู่ด้วยกันทุกคนๆ ให้รู้ว่าทุกคนมีหัวใจ ให้ดูหัวใจเขาหัวใจเรา มีมากมีน้อยให้ดูหัวใจกัน อย่าเอาแต่หัวใจของเราดวงเดียวนี้ไปเหยียบย่ำทำลายหัวใจคนและสัตว์ทั่วโลกไม่ได้นะ ต้องดูหัวใจตัวเอง เฉลี่ยพาดพิงไปถึงหัวใจอื่น เขามีความรู้สึกอย่างไร ต้องพิจารณาเฉลี่ยเผื่อแผ่ให้พอดีพอดี

เก็บความรู้สึกไว้ด้วยดี อย่าเปิดปาก ปากเประปากบอน ใช้ไม่ได้นะ ให้ปากเก็บความรู้สึกไว้ จะพูดออกมาสิ่งใดให้พิจารณาเสียก่อน เราพูดคำนี้ลงไปเราพอใจเราแล้วคนอื่นเขาจะพอใจหรือไม่ เราพูดเวลานี้พูดด้วยความเคียดแค้น มีความกดดันผลักออกมาๆ แล้วแสดงแต่พินแต่ไฟไปเผาไหม้ผู้อื่นหรือไม่ หรือพูดเป็นอรรถเป็นธรรม มีเจตนาหวังดีต่อกัน พิจารณาใคร่ครวญคำพูดคำจาแล้วค่อยพูดออกไป

คนเรามีหัวใจ แม้แต่หมาไปดมมันมันก็ไม่พอใจ ตีมันยังร้องเลยหมา ก็มันไม่พอใจมาก ถึงขนาดตีมันก็เจ็บมากมันก็ร้อง จะว่าอย่างไร นี่คนอยู่ด้วยกันก็ต้องมีหัวใจเหมือนกัน ให้มองดูใจซึ่งกันและกัน อย่าดูแต่ใจเรา อะไรก็เอาแต่ใจเราเป็นใหญ่ ใจเรามันวิเศษวิโสมาจากโลกไหนนะ พอที่จะเอาคนทั้งโลกให้มาอยู่ในอำนาจแห่งหัวใจของเราดวงเดียว มันเป็นไปได้หรือ เรียกว่าเป็นไปได้ไม่ได้ๆ เราจะคัดเลือกอย่างไรที่จะให้เป็นไปได้ด้วยความสงบร่มเย็นด้วยกัน เราต้องพิจารณาเรื่องความคิดความอ่านทั้งหลาย อย่าสักแต่ว่าพูดแล้วพูดเล่า เป็นนิสัยปากบอปปากเปราะไม่ดีเลย

ให้ใช้ความคิดความอ่านเสียก่อนคนเราอยู่ด้วยกันได้ ผัวผิดยอมรับว่าผิด-เมียผิดยอมรับว่าผิดอยู่กันได้จนกระทั่งวันตาย ถ้าผิดไม่ยอมรับผิด เอาความผิดมาเป็นความถูกก็เอาไฟเผาตัวเองและคนอื่นไปด้วยก็ยิ่งแตกกันได้อย่างง่ายดาย ให้พากันจำเอา มันไม่ใช่เล่นนะสอนมนุษย์นี้ อะไรจะหยาบยิ่งกว่ามนุษย์ ทิฐิมานะอะไรจะสูงเกินมนุษย์ มันไม่ได้ลงกันง่ายๆ นะ วิชาหมากัดกันก็คือมนุษย์นั่นแหละ เจอกันเข้าเฉพาะอย่างยิ่งผัวกับเมีย ผัวก็ถือสิทธิ์ว่าตัวเป็นผัว เมียก็ถือสิทธิ์ว่าตัวเป็นเมีย ส่วนมากเมียนั้นละถือสิทธิ์มากกว่าผู้ชาย ผู้ชายนานๆ ทนไม่ไหวก็วักสักทีหนึ่ง แต่ผู้หญิงมันแวกๆๆ ทั้งหยิกทั้งข่วน

หลังผู้ชายเห็นไหมละใส่เสื้อมานี้ ข้างหลังมันถูกหยิกถูกข่วนแหลกหมดเลย กลัวคนอื่นเขาเห็นแล้วอายเขาก็ใส่เสื้อมาผู้ชาย เพราะอะไรเป็นอย่างนั้น ก็ผู้หญิงตัวมันเล็บบแมวสู้ไม่ได้ สู้เล็บบผู้ชายไม่ได้ เอาเล็บบหยิกหลังผัวนั่นละมันสำคัญ มันอยู่เล็บบอันนี้เล็บบนี้มันไม่แหลมเหมือนเล็บบแมวแต่มันนำรำคาญยิ่งกว่าเล็บบแมว พากันจำเอา ให้อุดให้ทน อยู่ด้วยกันต้องเก็บความรู้สึกไว้เสมอ ไม่เช่นนั้นทะเลาะกันวันยังค่ำ ความทะเลาะกันเป็นความสุขแล้วหรือ

เรารักกันก็ว่าเป็นความสุข ได้กันตามความสมหวังแห่งความรักก็เป็นความสุข เมื่อต่างคนต่างฟังเสียงซึ่งกันและกันแล้วเป็นความสุขด้วยกัน ถ้าไม่ยอมฟังเสียงใครเอาแต่ใจแล้วนั้นละสร้างพินสร้างไฟเผาหัวอก ทนไม่ไหวก็แตก สุดท้ายก็หย่าก็ร้างกันไป เป็นประโยชน์ไหมหย่าร้างกัน แม้แต่หม้อที่มันร้าวเราต้องเยียวยารักษา อันนี้ทับไปเลยใช้ไม่ได้นะ

เอาละวันนี้พูดมากต่อมากมันเหนื่อยแล้วละ ไม่ได้พูดอะไรนักละมันเหนื่อยทั้งวันๆ ขอให้ท่านทั้งหลายได้นำธรรมที่สอนนี้ไปประพฤติปฏิบัติ ให้ต่างคนต่างอดต่างทนเก็บความรู้สึกไว้ด้วยดี อย่าปากเปราะๆ ด้วยกัน ส่วนมากเราก็ไม่ได้ตำหนิผู้หญิงทั่วๆ ไป ส่วนมากผู้หญิงมันปากเปราะมากกว่าผู้ชาย ผู้ชายเก็บความรู้สึกได้มากกว่าผู้หญิง ไม่ค่อยมีอะไรละ นานๆ ถึงวักสักทีหนึ่ง ส่วนผู้หญิงมันแวกๆ เพราะฉะนั้น

หลวงตาบัวจึงไม่มีเมีย มันมีฝ่ามืออันเดียวมันตีปากเมียไม่ไหว จึงไม่เอาเมีย จะไม่ได้ตี
ปากเมียเข้าใจไหม เอาละพอ

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่
www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th
สถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*
และเครือข่ายทั่วประเทศ